

Norman Jope

Névtelen tekintetek

(Anonymous Eyes)

*A város alászáll. A mozgólépcsők végtelenjében
húz a hátunkra a szél, süvít a bejárat felől,
el a bugyireklámok és állítólagos sikerkönyvek mellett –
a messzi hegyekből hozza a farkasordítást,
és mi haladunk tovább mozdulatlanul a peron felé,
ahol a síneken túl tévék sorfala
sugároz bugyuta híreket kedves utasainknak.
Egy rejtett mikrofonból recsegő hang utasít
a biztonsági sávot szabadon hagyni. Névtelen tekintetek
százai követik valószínűleg,
de gazdáik észre sem veszik – most is
újságjaik és világfájdalmuk mögé bújnak,
amint az alagúton hirtelen bársonyos, szemmintás
molylepkék millióinak raja robog át.
Mi pedig csak állunk, és próbáljuk megfejteni ezt az álmot.*

Alkonyat

(Dusk)

*Kilépünk a metróból a kékesszürke fénybe,
és kint mindent kéken borít a hó.
Az alkonyatban kékké mélyül a szürke ég
a téli időjárásnak megfelelően, hömpölyög a sűrű köd
és a munkába igyekezők sűrű kabát- és sáltömege
a buszok és metrók, esetleg a drága fagyival,
komoly nyakkendővel és álmos, hajnali
járókelők hosszú soraival tömött postákkal teli
plázák irányába, hiszen így van ez
Európának ezen a részén. Igyekeznek megnyújtani
a rövid napokat, délben leragad a szemük,
közös, néma félálomban lépnek ki a metróból
és mennek tovább, várva a nap közeli végét.*

*Jég borítja a járdát és jég szúrja a tüdőket,
a jég sztyeppétől tengerig feszülő sivár tömegét
csak időnként szakítja meg valami.
Mint bástyák állnak a paneltömbök,
szilárdnak tűnnek, nem úgy, mint Angliában,
katonasorban egymás után, minden oldalon.
A várost torkát szorító jég hatalmából
megszökni talán senki sem álmodik –
koszorújuk fáradt ajkak hideg sóhaja.*

Tarcsay Zoltán fordításai